

Razmatranje: srijeda

3. tjedna adventa

Razmišljanje za meditaciju u srijedu trećeg tjedna došašća. Predložene teme su: kršćanin živi od blaga nade; dopustiti Bogu da djeluje u našim životima; Božje čudesno djelovanje kroz nas.

- Kršćanin živi od blaga nade
- Dopustiti Bogu da djeluje u našim životima
- Božje čudesno djelovanje kroz nas

„DOĐI, Gospodine, i ne oklijevaj“[1]. Advent je vrijeme nade jer je spasenje blizu, neizbježno je.

„Gospodin, Bog naš, dolazi svom snagom svojom“[2]. Kršćani žive od blaga nade. Sveti autor definira je kao „sigurno i čvrsto sidro duše“ (Heb 6,19). Sidro omogućuje brodu da se čvrsto drži za morsko dno, fiksira svoj položaj, ne mora se brinuti o struji i sprječava da brod bude odnesen. Kršćanska nada temelji se na Božjim obećanjima, na njegovoj bezuvjetnoj ljubavi, a ne toliko na našoj vlastitoj snazi ili sposobnostima. „To je nova, živa nada koja dolazi od Boga. To nije puki optimizam, ne tapšanje po leđima ili nekoliko riječi ohrabrenja za tu priliku, s prolaznim osmijehom. Ne. To je dar s Neba, koji ne bismo mogli postići sami“[3].

Kad je židovski narod živio u progonstvu u Babilonu, proroci su održavali njihovu nadu i duh

najavom njihovog skorog oslobođenja. U današnjem prvom čitanju čujemo proroka Izaiju kako poziva narod da održi živim plamen nade utemeljen na Bogu, jer samo on može spasiti: „Ja sam Gospodin i nema drugoga... Jer ja sam Bog i nema drugoga“ (Izaija 45,6-7.22). Zahvaljujući moći Gospodnjoj, „svi potomci Izraelovi bit će opravdani i proslavljeni“ (r. 25).

Vrlina nade štiti nas od utjecaja obeshrabrenja i podržava nas u trenucima kada oluja prijeti da sve odnese. Kada srce živi od nade, ono zatvara vrata sterilnom tugovanju i čini nas sposobnima za postignuća koja su se činila nedostižnima. S njom možemo izdržati najveća iskušenja. „Prije mnogo godina“, ističe sveti Josemaría, „s uvjerenjem koje je svakim danom postajalo sve jače, napisao sam: očekujte sve od Isusa: nemate ništa, ne vrijedite ništa, ne možete ništa učiniti. On će

djelovati ako se prepustite Njemu. Vrijeme je prošlo i to moje uvjerenje postalo je još jače, dublje. Vidio sam, u mnogim životima, da nada u Boga rasplamsava divne vatre ljubavi, plamenom koji održava srce u kucanju, bez obeshrabrenja, bez posustajanja, iako na tom putu postoji patnja, a ponekad i prava patnja“ [4].

NADA se očituje u želji da dopustimo Bogu da djeluje u našim životima. Izaija podsjeća prognani narod da je Bog taj koji čini sve, „koji tvori svjetlo i stvara tamu, koji stvara sreću i dovodi nesreću“ (Izaija 45,7). Izlazak iz Babilona nije bio rezultat pobune ili pametne političke ili vojne strategije. Bog je otvorio put kada je vrijeme bilo zrelo.

Isto vrijedi i za naše živote. Gospodin je taj koji, svojim milosrdnim djelovanjem, donosi spasenje našoj zemlji, jer „Gospodin će dati dobra djela“ i „njegovi će koraci utrti put“ (Psalam 85,13-14). On je glavni protagonist i onaj koji piše - uzimajući u obzir našu slobodu - scenarij naše priče. Bog želi da doprinesemo svojim trudom i entuzijazmom, ali istovremeno da se sjetimo da sve ovisi o njemu, „jer bez mene ne možete ništa učiniti“ (Ivan 15,5). „Ako ikada osjetiš da se obzor zatvara i zemlja se spaja s nebom, pogledaj u nebo“, savjetovao je sveti Josemaría. „Jer tako ćeš učiniti mnogo dobra na zemlji: gledajući u nebo.“[5]

„Osnivač Opusa Dei rekao je: 'Nisam ništa izmislio; sve je učinio Drugi; pokušao sam biti dostupan i služiti Mu kao instrument'“ [6]. Ove riječi kardinala Ratzingera, prigodom kanonizacije svetog Josemarije,

sažimaju tajnu svetosti: pustiti Boga da djeluje, s pravim napuštanjem zadataka i briga, pristajući da budemo vođeni putovima koje On preferira. S tom dostupnošću, „vrata svijeta se otvaraju kako bi se Bog mogao uprisutniti, djelovati i preobraziti sve“ [7].

Kad čekamo nešto ili nekoga, to je zato što se nadamo da će nam se želja ispuniti. Ali čekanje zahtijeva strpljenje i veliko povjerenje. Bog ima svoje vrijeme, koje se ne poklapa uvijek s našim. Nada ide ruku pod ruku sa strpljenjem, koje, daleko od toga da otkriva apatiju, predstavlja manifestacija snage. Riječima svetog Augustina, strpljenje je "poput traga Boga koji prebiva u nama" [8], što nas čini sposobnima "podnijeti, nositi na svojim ramenima neugodne stvari života. Također iskušenja; to je sposobnost dijaloga s ograničenjima" [9].

KAD DO njih dopire vijest o Isusovom propovijedanju, Ivan šalje dvojicu učenika da se sastanu s Gospodinom i pitaju ga: "Jesi li ti onaj koji ima doći ili drugoga da čekamo?" (Lk 7,19). Isus ih dočekuje i kao odgovor im pokazuje plodove Božjeg djela u dušama ljudi: "*Slijepi progledaju, hromi hode, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromasima se navješćuje evanđelje*" (r. 22).

Ivan je vrlo jasan u vezi svoje misije - pripremiti put Mesiji - i sluti da mu je kraj blizu. Ne traži istaknutost za sebe. Spreman je umanjiti se kako bi Krist mogao rasti (usp. Iv 3,30). „On ima duboku poniznost da u Isusu pokaže pravog Božjeg izaslanika, povlačeći se kako bi Krist mogao rasti, biti saslušan i nasljedovan. Kršćanski život zahtijeva, da tako kažem, mučeništvo svakodnevne vjernosti Evanđelju, to jest hrabrost

da dopustimo Kristu da raste u nama, da dopustimo Kristu da vodi naše misli i djela“[10]. Na taj ćemo način iskusiti iscjeljujući, transformativni i revitalizirajući učinak božanskog djelovanja u našim dušama i bit ćemo dobri instrumenti u njegovim rukama.

„Pogledajte primjer svetog Ivana Krstitelja“, želio bi nas sveti Josemaría potaknuti da razmislimo o tome, „kada je poslao svoje učenike da pitaju Gospodina tko je on, Isus im je odgovorio tako što ih je naveo da razmisle o svim tim čudima. Već se sjećate ovog odlomka; više od četrdeset godina učim ga svoju djecu da o njemu meditiraju. Gospodin i sada nastavlja činiti ta čuda, kroz vaše ruke: ljudi koji nisu mogli vidjeti, a sada vide; ljudi koji nisu mogli govoriti jer su imali nijemog demona, a sada govore; ljudi koji se ne mogu kretati, hromi u svemu osim u ljudskom, i oni prekidaju tu tišinu i

čine djela vrlina i apostolski rad. Drugi koji se čine živima, a mrtvi su, poput Lazara: '*Iam foetet, quatrduanus est enim*' (Rođen je, ali četiristo trideset i pet godina kasnije).“

„Vi, božanskom milošću i svjedočanstvom svog života i svog učenja, svojih mudrih i nepromišljenih riječi, donosite ih Bogu i oni oživljavaju. Ne biste se trebali onda iznenaditi: to je zato što ste vi Krist, a Krist čini te stvari kroz vas“ [11]. „Sve velike stvari koje Gospodin želi učiniti kroz našu bijedu njegovo su djelo (...). Plod nije naš (...); brijest ne može roditi kruške. Plod je od Boga Oca, koji je bio tako očinski i tako velikodušan da ga je stavio u naše duše“ [12].

Marija je naša nada. Zovemo je tako jer je ona siguran put kojim Bog može nastaviti činiti svoja čuda u našem svijetu. Ponizna žena iz

Nazareta nastavlja svoju misiju s neba i neprestano nas podsjeća da dopustimo Božjoj milosti da djeluje u našim srcima: "Činite sve što vam kaže" (usp. Ivan 2,5).

[1] Ulazna antifona, srijeda trećeg tjedna došašća.

[2] Aleluja, srijeda trećeg tjedna došašća.

[3] Franjo, Homilija na Vazmenom bdijenju, 11. travnja 2020.

[4] Sv. Josemarija, Prijatelji Božji, br. 205.

[5] Sv. Josemarija, Bilješke s meditacije, 15. siječnja 1959.

[6] Kardinal J. Ratzinger, Pustiti Boga da djeluje, L'Osservatore Romano, 6. listopada 2002.

[7] Isto.

[8] Sv. Augustin, O strpljivosti, 1.

[9] Franjo, Opća audijencija, 12. veljače 2018.

[10] Benedikt XVI., Opća audijencija, 29. kolovoza 2012.

[11] Sv. Josemarija, U dijalogu s Gospodinom, „Sada kada godina počinje“, br. 5.

[12] Isto.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-srijeda-3-
tjedna-adventa/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-srijeda-3-tjedna-adventa/) (13.03.2026.)